

En fläkt till hus i böga linder,  
Med wädrers ilar blanda witt,  
Sag bär en röst i wälsamwinder,  
Sag bär en sång i foglarsitt.

En fläkt till hus i böga linder,  
Med wädrers ilar blanda witt,  
Sag bär en röst i wälsamwinder,  
Sag bär en sång i foglarsitt.

Sag icke någon njutning känner  
Att brida bort en nöttig dag,  
Men i ett lag bland munters wänder  
Der brider handom ossa lag.

Sag icke någon njutning känner  
Att brida bort en nöttig dag,  
Men i ett lag bland munters wänder  
Der brider handom ossa lag.

## De fem Söfvalen.

En ren och ofskuldig hon tiabinder sig,  
Der naktar är ren som kristallar;  
Och ingen skall föra min skäpet för mig.

En ren och ofskuldig hon tiabinder sig,  
Der naktar är ren som kristallar;  
Och ingen skall föra min skäpet för mig.

## En första blick

En första blick Sophi mig sänder,  
En ljungheld för mitt öga war,  
Den andra eld i hjertat tändet,  
Och denna brinner ewigt flar.

## Löfvalen.

Sag bygger en löfval i närmaste dal,  
Den skall bli förtrolig, ja stuggrif och swal.  
Den skall Philosophen besöka,  
Att sitta principer föröka;  
Ty lugn är min löfval och lugn är min dal.

Der vill jag inrätta mitt eget kapeell,  
Som mig skall förnöja från morgon till qväll:  
En Nakttergal blir direktören,  
Han har första rummet i Chören,  
Och såglarnas samljud skall göra mig såll.

En forlande skåll skall påminna mig,  
Hur ren och ofskuldig hon tiabinder sig,  
Och ingen skall föra min skäpet för mig.

GS 823

Ser mycket wackra

## Nya Wisor,

- 1) Ur stormarne ser jag en aflägsen hamn, &c.
- 2) Ah, hwad ha wi för dag? &c.
- 3) Den första blick Sophi mig sänder, &c.
- 4) Sag icke någon njutning känner &c.
- 5) Sag war en äkta muntergök i mina unga dar, &c.
- 6) Sag bygger en löfval i närmaste dal, &c.

(På begäran till Trycket befordrade.)

Jönköping, 1843.

N. E. Lundströms Boka.



Engen på dörren gläntar.  
Som fria mig  
Engen på dörren gläntar.  
Engen på dörren gläntar.  
Engen på dörren gläntar.

2.  
Kärligheten är en blom,  
Som växer i hjärtans grund,  
Där kärlekens eld är varm,  
Och kärlekens eld är varm.

## Den gläntande

1.  
Engen på dörren gläntar,  
Engen på dörren gläntar,  
Engen på dörren gläntar,  
Engen på dörren gläntar.

2.  
Engen på dörren gläntar,  
Engen på dörren gläntar,  
Engen på dörren gläntar,  
Engen på dörren gläntar.

## Englingen.

1.  
Ur stormarne ser jag en aflågsen hamn,  
Dit kärleken vinkar så blid.  
Jag söker ej guld, jag söker ej namn,  
Jag söker blott kärlek och frid.

2.  
I yndangömd dal vill jag bygga och bo,  
Der uppslå mitt trefliga tjå;  
Gör mig slår väl och något hjerta, hwars tro  
Min hydda och lefnad gör så.

3.  
Mig möter länbanda på vandringen här  
Den engel jag känner förut,  
Som ofta, så ofta i drömmen jag ser,  
Och ser, fastän drömmen är slut.

4.  
Och kanste hon skynda från nöjenas sal  
Och lyfna till englingens sång,  
Och följer mig hem till min lyckliga dal  
Och ej finner hyddan för trång.

5.  
Och viker då sedan ej bort från sin wän,  
Men gläds åt det löna förbund,  
När själarne känna hwarandra igen,  
Ewa syston, blott skilda en stund.

2.  
Mitt färdiga glas jag ej vill spara  
— varda mig så som jag vill spara  
— varda mig så som jag vill spara  
— varda mig så som jag vill spara.

3.  
Mitt färdiga glas jag ej vill spara  
— varda mig så som jag vill spara  
— varda mig så som jag vill spara  
— varda mig så som jag vill spara.

4.  
Mitt färdiga glas jag ej vill spara  
— varda mig så som jag vill spara  
— varda mig så som jag vill spara  
— varda mig så som jag vill spara.

5.  
Mitt färdiga glas jag ej vill spara  
— varda mig så som jag vill spara  
— varda mig så som jag vill spara  
— varda mig så som jag vill spara.

6.  
Mitt färdiga glas jag ej vill spara  
— varda mig så som jag vill spara  
— varda mig så som jag vill spara  
— varda mig så som jag vill spara.

## Kärleksäfwentyr af Hans.

Jag war en äfta muntergöt i mina unga  
dar, Hwar dag på dans och drickskalas och  
hos min mö jag war. Men som det ofta  
hända plår, att allwar blir af skämt Och hjer-  
tat utaf kärleken så melankoliskt ståndt. ::

2. Den flickan, som jag höll så kär,  
war fin och tåll och rund, Ewa skämska  
ögon hade hon, en rosentopp till mund, Ewa  
nätta fötter och ett flinn likt sammetsblom-  
man ljust, Ett ramswart hår på kåpet till  
och makalöst förnuft. ::

3. Så kom en snörlissprätt på tå —  
wet sjelf ej hur han het — Så ömt och  
sött han bugade och liksom sött han gråt;  
Han hwarje flicka gjorde yr, förstör så af-  
wen min, Och innan halftwa årets slut min  
Anna war för hin. ::

4. Då gaf hin hälle mig det råd: tag  
lifwet af dig, Hans — Omkring mig lad'  
jag mordgewår, liksom en affledskrans; An  
swård, än dolt jag wildt besåg, re'n hör-  
des Charons knarr, Då rann det mig uti  
min håg: ah, Hans, war ingen narr! ::

5. Och ännu dricker Hans sin bål, än  
sjunger Hans sin sång; Men smyger sig den  
falskas bild i glaset någon gång, Så ropar  
jag: hei, Källarswen, tag in Champagne, en  
förg, Och wid den första korkens smäll för-  
swinner all min sorg. ::